

Kerkverhaal 30

'De kerk en ik'....

Kunnen kerk en geloof als onzichtbare, kleine en niet te ontleden elementjes in je bloedbaan zijn gekropen? Ik acht de kans zeer groot, want nog maar twee weken oud werd ik samen met mijn tweelingbroer gedoopt in de (toen nog) Hervormde kerk van Garyp. Het was de uitdrukkelijke wens van mijn vader, om deze, voor hem zo grote en dubbele rijkdom als, eerste bij de Heer te brengen. Sinds het doopwater over mijn voorhoofd liep, liet de kerk me niet meer los. Ondanks het feit dat mijn geloof soms op flinterdunne koorden heeft gedanst, heeft de kerk mij toch altijd vast weten te houden. Heeft ze mooie, maar ook intens verdrietige levenservaringen gevangen onder haar dak. De meest verdrietige was, dat mijn vader enige dagen in de kerk van mijn jeugd stond opgebaard na zijn plotselinge dood. In de hitte van die zomerdagen (1970) was er alleen in het kerkgebouw, vlak bij ons huis, nog enige verkoeling te vinden. In de dagen voorafgaande aan de begrafenis, is de kerk een enigszins heilige plek geweest. Althans zo voelde dat toen. De sleutel van het Godshuis in eigen beheer; de overweldigende stilte bij binnenkomst tijdens die dagen, alleen met ons eigen gezin of met familie. De harde kokosloper in het middenpad waarop de kist was geplaatst, ze moet onze schurende en haperende kindervoetstappen hebben gevoeld. De muren hebben onze fluisterende woorden en ingehouden snikken, bewaard tot op de dag van vandaag. De ramen zagen hoe wij nadien weer krachtig werden, omdat het leven je toch weer meeneemt. Dat we getroost werden op en door de plek waar ook ons voorgeslacht was getroost. Het diepste verdriet sijpelde weg in de kieren van het leven, toch kwam er ook weer ruimte voor geluk en toekomst. Zoals de bevestiging en inzegening van mijn huwelijk in die zelfde kerk en kerkgemeenschap.

Jaren later ben ik terug in mijn geboortedorp, terug ook in de kerk. Maar nu sta ik op de kansel. Want ik heb mijn leven en geloof 'verbonden' aan de kerk. Waar ik als pasgeborene ooit onbewust de geur van dit gebouw, van traditie en eredienst heb ingeademd, is het nu ook de plek geworden van mijn eerste ervaringen als werker in de kerk. Het kwetsbare en breekbare koord waarop mijn geloof als jongere zich ooit bewoog, was in voorbije jaren onderhevig geweest aan ontwikkeling en groei. De dunne plekken verstevigd, in de hoop dat ze het een leven lang uithoudt! Hoewel ik ervan overtuigt ben dat ook een rafelrandje zeker niet misstaat. Rafels moet je koesteren; ze zeggen iets van: 'Het gaat al even mee. Het prijskaartje is allang eraf geknipt'.

Ik weet niet goed uit te leggen wie daarvoor heeft gezorgd. Wel wie de opdracht gaf! Immers, door de doop als pasgeborene had mijn vader dat met de Eeuwige zo overlegd, dat ik ooit, ergens, mijn plek in het leven zou vinden, daar waar het zinvol en goed zou zijn. Als ik mijn eerste rouwdienst leidt in de 'Garypster Petrustsjerke', zie ik opnieuw dat middenpad met de looper waarop eens mijn eigen vader stond opgebaard. Ik zie de stoel waar ik op zat- en het bankje waar ik als bruid op knielde om de zegen te ontvangen. In mijn gedachten zijn daar ook pake en beppe, ik zie hun vaste plekje, iedere zondag, jaar na jaar. Mijn oog trekt naar de kostersplaats, welke hij zich door niets en niemand af liet nemen. Er zijn de banken voor ouderlingen en diakenen; vanwege hun uitzonderlijke taak uitgerust met steenrode kussens. Alles is er nog. Ik kom letterlijk en figuurlijk thuis op de plek waar het allemaal eens begon.

Nu (bijna 19 jaar later) komt mijn pensionering in zicht. Enerzijds een cadeautje, omdat ik gezond en wel de eindstreep lijk te halen. Tevreden met al die mooie werkplekken die langs kwamen, alle oude en nieuwere kerkgebouwen waarin ik me bewoog. De waardevolle intermenselijke contacten met zovelen en mijn geloof, wat door de jaren heen betrouwbaar bleek. Maar wel met de kleurige nuances van licht en vrolijkheid, vrijheid en glans.

Kort geleden kwam er een telefoontje uit Garyp, de kerkelijke gemeente is vacant. Of het me wat lijkt om in het komende jaar eens voor te gaan. De cirkel lijkt zich nu toch echt te sluiten. De oude banken uit de Petrustsjerke zijn nu verruild voor lichte houten stoelen. De vloer strak gemoderniseerd met grijs-zwarte tegels. Ze heeft geen kokosloper meer nodig want het middenpad is weg. De oude dame geeft de traditionele looprichting niet meer aan. Ze is getransformeerd tot centrum van beleving,

met ruimte voor kunst, rust en reflectie. Multifunctioneel in haar gebruik. Maar hoe het ook zij, eeuwig blijft dat grote geheim van die aardse hemelse -soms heilige - ontmoetingsplek, voor wanneer je dat héél erg nodig hebt.

En mijn vader, zou hij ook tevreden zijn?

Gryt van der Galiën – Dorenbos.